

HALACHIC AND HASHKAFIC ISSUES IN CONTEMPORARY SOCIETY

SERIES 2: 69 - TU B'AV
OU ISRAEL CENTER - SUMMER 2023

A] TU B'AV - THE REASONS

1. אמר רבן שמעון בן גמליאל - לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים. שבהן בנות ירושלם יוצאות בכלי לבן שאולין שלא לבייש את מי שאין לו. כל הכלים טעונין טבילה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים. ומה היו אומרות? בחור שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך. אל תתן עיניך בנוי תן עיניך במשפחה (משלי לא:ט) *שְׂקָר הַחַן וְהַבֶּל הַלִּפְי אִשָּׁה יִרְאֶתֶּהּ הִיא תִתְהַלֵּל*. ואומר (משלי לא:לא) *תִּנְנֶלְהָ מִפְּרֵי יָדֶיהָ וְיִהְיֶלְלוּהָ בַשְּׁעָרִים מַעֲשֵׂיהָ*. וכן הוא אומר (שיר השירים ג:יא) *צְאִינָה וְרְאִינָה בָנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְכָּךְ שְׁלֹמֹה בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לְוֹ אִמּוֹ בְּיָמִים חֲתָנָתוֹ וּבְיָמִים שְׁמֹחַת לֵבָו*. ביום חתונתו - זו מתן תורה. וביום שמחת לבו - זה בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו אמן!

משנה מסכת תענית פרק ז משנה ח

The Mishna introduces Tu B'Av, alongside Yom Kippur, as one of the most joyous days of the Jewish year. Annually on this day young women would dance in the vineyards and encourage the young men to find an appropriate bride¹. The Mishna also links this to the giving of the Torah and the building of the Temple.

2. זכרו יום חמשה עשר באב לפי שבו פסקה המגפה ממתי מדבר זשנה האחרונה מן הארצעים, לפי שהיה המות מתרצה בהם כל תשעה באב. וזשנה האחרונה פסק, ונשאלו מלפנים עד חלי החדש ואז צטח לצס והציוו שכבר צא הרוחן וגגמר החרון ונסתלק מהם, לכך עשו אותם מאז יום שמחה.

פירוש המשנה לרמב"ם מסכת תענית פרק ז משנה ז

The Rambam connects the importance of 15 Av to the sin of the spies. Each year on 9 Av - the day on which the Jewish people rejected Eretz Yisrael, a new group would die in the desert. In the final year of their wanderings, when no one died on 9 Av, the people assumed that they had mistaken the date and people would die on the following days. By 15 Av, when the moon was full, it was clear that the dying was over and this became the day of greatest simcha.

3. אמר רבן שמעון בן גמליאל: לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים. בשלמא יום הכפורים - משום דאית ביה סליחה ומחילה, יום שניתנו בו לוחות האחרונות. אלא חמשה עשר באב מאי היא?
(1) אמר רב יהודה אמר שמואל: יום שהותרו שבטים לבוא זה בזה. מאי דרוש? (במדבר לו:ו) *יָהּ הַדָּבָר אֲשֶׁר-צִוְּהָהּ לְבָנוֹת צִלְפָּחֵד [לְאֵמֹר לְטוֹב בְּעֵינֵיהֶם תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים אֲדָּ: לְמַשְׁפַּחַת מִטָּה אַבְיָהֶם תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים]*. דבר זה לא יהא נוהג אלא בדור זה.
(2) אמר רב יוסף אמר רב נחמן: יום שהותר שבט בנימין לבוא בקהל. שנאמר (שופטים כא:א) *וַאִישׁ יִשְׂרָאֵל נִשְׁבַּע בְּמַצְפָּה לְאֵמֹר אִישׁ מִמֶּנּוּ לֹא יִתֵּן בְּתוּלָתוֹ לְבָנִיתוֹ לְאִשָּׁה*. מאי דרוש? אמר רב - ממנו, ולא מבנינו. (רש"י"ם צ"א צ"א צ"א ק"א. יום שהותר - כל הך אמוראי לא פליגי אלא מר גמיר האי מרזביה ומר גמיר האי מרזביה.)
(3) (אמר) רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: יום שכלו בו מתי מדבר. דאמר מר: עד שלא כלו מתי מדבר לא היה דבור עם משה. שנאמר (דברים ב:טז-יז) *וַיְהִי כַּאֲשֶׁר-תָּמוּ כָּל-אֲנָשֵׁי הַמְּלַחְמָה לְמוֹת [מִקְרַב הָעָם]. וַיְדַבֵּר ה' אֵלַי [לְאֵמֹר]. אֵלַי הִיָּה הַדְּבָר. (רש"י"ם צ"א צ"א ק"א. דאמר מר כו' - ולכך עשו ימי משתה ושמחה על הדיבור שחזר למשה. לא היה זיבור עם משה - פה אל פה כצתחלה חזל אס הולרכו לדיבור כגון צמטשה דקרה שהיה אחר מטשה המרגלים היה מדבר על ידי מלאך או צבורים ותומים. אי נמי לא היה מדבר עמו אלא על ידי אורח מטשה הליך להם.)
(4) עולא אמר: יום שביטל הושע בן אלה פרוסדיות שהושיב ירבעם בן נבט על הדרכים שלא יעלו ישראל לרגל. ואמר: [ודף לא] לאיזה שירצו יעלו. (רש"י" - הושע בן אלה רשע היה דכתיב (מלכים ב' ז:יז) *וַיַּעַשׂ כָּרַע צְעִינֵי ה' לֵךְ לֹא קָמְלָנִי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר כִּיּוֹ לְפָנָיו*. והיינו דקאמר ר'ק' שצטל את הפרוסדאות ...)
(5) רב מתנה אמר: יום שנתנו הרוגי ביתר לקבורה. ואמר רב מתנה: אותו יום שנתנו הרוגי ביתר לקבורה תקנו ביבנה הטוב והמטיב. הטוב - שלא הסריחו, והמטיב - שנתנו לקבורה.
(6) רבה ורב יוסף דאמרי תרויהו: יום שפסקו מלכרות עצים למערכה. דתניא רבי אליעזר הגדול אומר: מחמשה עשר באב ואילך תשש כוחה של חמה, ולא היו כורתין עצים למערכה לפי שאינן יבשין. אמר רב מנשיא: וקרו ליה יום תבר מגל.*

תענית ל-לא.

1. The Ben Yehoyada comments (i) that the custom was originally set up on 15 Av and later extended to Yom Kippur; (ii) that the two dates were designed to work together to create the shidduch - the first meeting being on 15 Av and then sealed by a 'final date' on Yom Kippur! (iii) Chazal saw marriage as so kadosh as to have such a ceremony on Yom Kippur.
To download more source sheets and audio shiurim visit www.rabbimanning.com.

The Gemara brings 6 different reasons² for the celebration of Tu B'Av: (i) the tribes were again permitted³ to intermarry with other tribes in the time of Yehoshua⁴; (ii) the tribe of Binyamin was permitted to marry into the Jewish people after the civil war in the time of the Shoftim; (iii) the Jewish people wandering in the wilderness stopped dying; (iv) Hoshea ben Elah removed the barriers which Yeravam ben Nevat had placed on the roads to prevent the people in the north from going to Yerushalayim; (v) the Romans allowed the dead of Beitar to be buried; (vi) the cutting of the wood for the mizbeach was ended for that year so that the wood could properly dry out. This reason also has a supporting Beraita.

4. **שבהן בנות ירושלים כו'.** תנו רבנן: בת מלך שואלת מבת כהן גדול, בת כהן גדול מבת סגן, ובת סגן מבת משוח מלחמה, ובת משוח מלחמה מבת כהן הדיוט, וכל ישראל שואלין זה מזה, כדי שלא יתבייש את מי שאין לו.

תענית לא.

The mesechet ends with two other important discussions. First, the women shared clothing so that there would be no embarrassment between them, but a feeling of unity and closeness.

5. אמר עולא ביראה אמר רבי אלעזר: עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים. והוא יושב ביניהם בגן עדן, וכל אחד ואחד מראה באצבעו שנאמר (ישעיהו כה:ט). **וְאָמַר בְּיָוִם הַהוּא הִנֵּה אֶלְהֵינוּ זֶה קִנְיֵנוּ לֹא וְיִוָּשִׁיעֵנוּ זֶה ה' קִנְיֵנוּ לֹא נִגְיֵלָה וְנִשְׁמָחָה בִּישׁוּעָתוֹ.**

תענית לא.

Secondly, the dancing of the women seems to be a precursor of a spiritual 'dancing' in the world to come where the tzadikim will dance around God!

B] TU B'AV - BIBLICAL ORIGINS?

B1] THE REUNION WITH THE TRIBE OF BINYAMIN

6. (א) וְאִישׁ יִשְׂרָאֵל נִשְׁבַּע בְּמִצְפָּה לֵאמֹר אִישׁ מִמֶּנּוּ לֹא־יִתֵּן בָּתּוֹ לְבִנְיָמִן לְאִשָּׁה (טו) וְהָעַם נָחַם לְבִנְיָמִן כִּי־עָשָׂה ה' פָּרֶץ בְּשַׁבְּטֵי יִשְׂרָאֵל. (טז) וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי הָעָדָה מִה־נַּעֲשֶׂה לְנוֹתְרִים לְנָשִׁים כִּי־נִשְׁמְדָה מִבִּנְיָמִן אִשָּׁה. (יז) וַיֹּאמְרוּ יְרֻשֶׁת פְּלִיטָה לְבִנְיָמִן וְלֹא־יִמָּחָה שָׁבֵט מִיִּשְׂרָאֵל. (יח) וַאֲנַחְנוּ לֹא נוֹכַל לְתַת־לָהֶם נָשִׁים מִבְּנוֹתֵינוּ כִּי־נִשְׁבַּעוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אֲדוּר נָתַן אִשָּׁה לְבִנְיָמִן: ס (יט) וַיֹּאמְרוּ הִנֵּה חֲגֵה' בְּשָׁלוֹ מִיָּמִים יָמִימָה אֲשֶׁר מִצְפּוֹנָה לְבֵית־אֵל מִזְרָחָה הַשָּׁמֶשׁ לְמִסְלָה הָעֵלָה מִבְּיַת־אֵל שְׁכֵמָה וּמִנְּגַב לְלַבְנָה. (כ) וַיֵּצְאוּ אֶת־בְּנֵי בִנְיָמִן לֵאמֹר לָכוּ וְאַרְבַּתֶּם בְּכַרְמֵים: (כא) וַרְאִיתֶם וְהִנֵּה אִם־לִצְאוּ בָנוֹת־שִׁילֹה לְחֹל בְּמַחְלוֹת וַיִּצְאָתֶם מִן־הַכְּרָמִים וְחִטְפֹּתֶם לָכֶם אִישׁ אִשְׁתּוֹ מִבְּנוֹת שִׁילֹה וְהִלַּכְתֶּם אַרְץ בִּנְיָמִן.

שופטים כא

At the end of Shoftim, following civil war with the tribe of Binyamin and the public oath not to allow them to intermarry with the rest of the people, a solution must be found to reunite Binyamin with the nation. This involved the men from Binyamin going to the well-established yearly chag in Shilo in the vineyards and choosing wives from the dancing girls.

7. (מ) מִיָּמִים יָמִימָה תִּלְכְּנָה בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל לְתַלְלוֹת לְבַת־יִפְתָּח הַגִּלְעָדִי אַרְבַּעַת יָמִים בַּשָּׁנָה.

שופטים י"א

The language of 'miyamim yamima'⁵ is resonant of the previous episode of the daughter of Yiftach, which ends with the women gathering together four times a year for a special ceremony.

- It is not clear from the text when the yearly festival in Shilo was⁶, but the references in the verses to the women dancing in the vineyards seems to clearly point to Tu B'Av⁷.
- 15 Av is the beginning of the 'grape harvest (batzir)⁸ in the mountain country of Eretz Yisrael and this continues until Yom Kippur.
- Many cultures had celebrations for the beginning of the grape harvest⁹. But, in the Jewish calendar, this has deeper spiritual roots!

2. Most mefarshim learn that these reasons are not mutually exclusive but represent different traditions.

3. Rabbeinu Bachya learns that it continued to be a minhag that the tribes would not intermarry. See Redak Shoftim 11:1.

4. There is a debate in the mefarshim as to whether this decree was formally lifted by the Beit Din on 15 Av (Rashi on Ta'anit 30a), or whether this was the date on which the last remaining individuals of the first generation died so the restriction fell away (Gevurat Ari ibid). There is a parallel debate concerning the oath against marrying into the tribe of Binyamin. Rashi learns that the shevua was annulled on this date and other Rishonim (Ramban, Rashba, Ritva) learn that the last people died on that date so the shevua fell away. Sefer HaToda'ah of R. Elyahu Ki Tov understands that BOTH of these decrees (regarding the tribes generally and regarding Binyamin) were repealed on the same day.

5. This expression is found in Shoftim and Shmuel - see also Shmuel I 1:3 and 2:19. See also Shemot 13:10.

6. See Redak (ibid) who gives various suggestions and links it to the Gemara at the end of Ta'anit.

7. See Da'at Mikra commentary who also makes this connection, as does R. Elyahu Kitov in Sefer HaToda'ah.

8. Ben Yehoyada links the ceremony to the verse (Tehillim 128:3) אֲשַׁתְּךָ כְּגֶפֶן פְּרִיָּהּ.

9. Consider the Greek festivals of Dionysos, later adapted by the Romans as Bacchanalia. Note also that in many location in Israel the grape harvest must be done at night since the heat of the day ruins the grapes. 15 Av is the full moon, giving maximal light for a harvest (hence the expression 'Harvest Moon').

8. חג ה' - יום שמרצים בו קרבנות לה'. (מזודת ליון: חג - הקרבן תקרא חג כמו אסרו חג צעזעזים (תהלים קיח))

מצודת דוד שופטים כא:יט

Metzudat David associates the mysterious 'Chag' with a special day for bringing korbanot.

9. (א) כֹּה אָמַר ה' מִצָּא חַךְ בְּמַדְבָּר עִם שְׂרִידֵי חֶרֶב הַלֹּךְ לְהַגִּיעוֹ יִשְׂרָאֵל. (ב) מִרְחֹק ה' נִרְאָה לִי וְאֶהְבֶּת עוֹלָם אֶהְבֶּתִיךָ עַל-כֵּן מִשְׁכַּתִּיךָ חֹסֵד. (ג) עוֹד אֲבַנֶּה וְנִבְלִית בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל עוֹד תַּעֲדֵי תַפִּיל וְיִצְאֵת בְּמַחֹל מִשְׁחָקִים. (ד) עוֹד תִּטְעֵי כְרָמִים בְּהַרְזֵי שְׁמֵרוֹן נִטְעוּ נִטְעִים וְחִלְלוּ. (ה) כִּי יִשְׁלֹם קָרְאוּ נִצְרִים בְּתַר אֲפָרַיִם קוֹמוּ וְנַעֲלֶה צִיּוֹן אֱלֹהֵינוּ. פ (ו) כִּי-כֹה אָמַר ה' רִנּוּ לַיעֲקֹב שְׁמִיחָה וְצַהֲלוּ בְּרֵאשׁ הַגּוֹיִם הַשְּׂמִיעוּ הַלְלוּ וְאִמְרוּ הוֹשַׁע ה' אֶת-עַמּוֹ אֶת שְׂאֵרֵי יִשְׂרָאֵל:

ירמיהו לא:א - ו

These themes are also brought out by Yirmiyahu - dancing in the vineyards of the hill country and reconciliation with the people and with God.

B2] THE END OF DEATHS IN THE DESERT AND RECONNECTION WITH GOD

- We saw above the the end of the deaths in the desert was the trigger for Moshe's reconnection to God through prophecy.

10. ר' אבון אומר שבו בטל החפר. וא"ר לוי - בכל ערב ט"ב היה משה מוציא כרוז בכל המחנה ואומר 'צאו לחפר צאו לחפר'. והיו יוצאין וחופרין להן קברות וישניים. ובשחר היו עומדין ומוצאין עצמן חסירים ט"ו אלף ופרוטרוט. ובשנה האחרונה עשו כן ועמדו ומצאו עצמן שלימים. אמרו דילמא דטעינן בחושבנה. וכן בי' ובי"א ובי"ב ובי"ג ובי"ד. ובט"ו כיון דאשלם זיהרא אמרו דומה שביטל הקדוש ברוך הוא אותה הגזירה קשה מעלינו. ועמדו ועשו יום טוב.

תלמוד ירושלמי תענית פרק ז הלכה ז

The Yerushalmi brings the Midrash mentioned above by the Rambam - that the Jews would dig their graves every year and in the final year no one died.

11. ומיבו קשה ... דלמח חפרו קברים בשנה אחרונה כיון שמאשתקד מתו כל אותן שכיו ראויין למות? שכל אחד היה יודע צעלמו שלא היה מצן עשרים ועד ששים מפקודי משה ואהרן.

תוספות מסכת בבא בתרא דף קכא עמוד א ד"ה יום שכלו

Tosafot raise a problem - why did the Jewish people dig graves in the final year when the last group had already died the year before? Sure this last group knew that they were under 20 at the time of the sin of the spies!

- A number of answers are suggested, including: (i) they started the count of 40 years from the sin, but in fact it was meant to start from the Exodus from Egypt; (ii) this group was indeed the final group which was meant to die, but they were reprieved; (iii) the midrash reflects a certain negativity of the people who expected continuing death. This episode showed them that they needed to break out of this and start afresh upon entry into the Land of Israel.
- Some commentators suggest that this reason, combined with the general permission of the tribes to intermarry was the origin of the chag referred to at the end of Shoftim, which was then also connected to the restoration of the tribe of Binyamin to the Jewish people.

C] TU B'AV: XYLOPHORIA - A SECOND TEMPLE CHAG

12. וְהָאֵשׁ עַל-הַמִּזְבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ לֹא תִכְבֶּה וּבַעַר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן עֲצִים בְּבֹקֶר וְעַרְבָּי עָלֶיהָ הַעֲלָה וְהִקְטִיר עָלֶיהָ חֲלָבֵי הַשְּׁלָמִים. אֵשׁ תָּמִיד תּוֹקֵד עַל-הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה:

ויקרא ו:ה-ו

The Torah refers to the Aish Tamid - permanent fire on the mizbeach and the requirement for the Kohanim to place new wood on the mizbeach every morning. But the Torah does not specifically refer to the bringing of wood to the Temple.

13. וְהַגּוֹרְלוֹת הַפְּלִנּוּ עַל-קִרְבָּן הָעֲצִים הַכֹּהֲנִים הַלּוֹיִם וְהָעָם לְהַבִּיא לְבֵית אֱלֹהֵינוּ לְבֵית-אֲבוֹתֵינוּ לְעֵתִים מְזֻמָּנִים שְׁנָה בְּשָׁנָה לְבַעַר עַל-מִזְבַּח ה' אֱלֹהֵינוּ כְּכַתוּב בְּתוֹרָה.

נחמיה י:לה

Nechemia refers to the 'korban ha'etzim' when the people would bring wood to the Temple to use for the mizbeach.

14. וְטַהֲרֵתִים מִכָּל-יָכָר וְאַעֲמִידָהּ מִשְׁמֵרוֹת לַכֹּהֲנִים וְלַלְוִיִּם אִישׁ בְּמִלְאָכָתּוֹ. וְלִקְרַבְן הָעֲצִים בְּעֵתֵים מְזֻמָּנוֹת וְלִבְכוּרִים זָכָה-לְלֵ אֱלֹהֵי לְטוֹבָה.

נחמיה יג-לא

Nechemia prays that God should remember his merit for purifying the Temple service and restoring certain celebrations, including the bringing of the korban etzim.

15. **זמן עצי כהנים** והעם תשעה - באחד בניסן בני ארח בן יהודה, בעשרים בתמוז בני דוד בן יהודה, בחמשה באב בני פרעוש בן יהודה, בשבעה בו בני יונדב בן רכב, בעשרה בו בני סנאה בן בנימין, **בחמשה עשר בו בני זתוא בן יהודה ועמהם כהנים ולוים וכל מי שטעה בשבטו ובני גונבי עלי בני קוצעי קציעות**, בעשרים בו בני פחת מואב בן יהודה, בעשרים באלול בני עדין בן יהודה, באחד בטבת שבו בני פרעוש שניה. באחד בטבת לא היה בו מעמד שהיה בו הלל וקרובן מוסף וקרובן עצים.

משנה מסכת תענית פרק ד משנה ז

The Mishna lists the dates on which different families would bring their wood and, with it, their family korbanot. 15 Av was one of those special dates and was reserved for the family of Zattu ben Yehuda, together with other miscellaneous groups - (i) other priests and Levites; (ii) anyone who was unclear about his tribe; (iii) the descendants of those who 'deceived with a pestle'; and (iv) the descendants of those who 'packed dried figs'.

- In fact, this Mishna is based on a much earlier 2nd Temple written source - Megilat Ta'anit.

16. בחמשת עשר באב זמן אעי כהניא ודילא למספד.

מגילת תענית (ליכטנשטיין) המגילה

Megilat Ta'anit is a 2nd Temple written scroll setting out the minor holidays on which it was prohibited to fast and, in some cases, give hespedim. One of these is 15 Av - the days of 'wood for the Cohanim'.

17. בחמשת עשר באב זמן אעי כהניא ודילא למספד.

מפני שכשעלתה גולה בראשונה התקינו להם את יום תשעה באב שיהו מביאין בו קרבן עצים. אמרו חכמים כשיעלו למחר הגליות הן אף הן צריכין. התקינו להם את יום חמשה עשר באב שיהו מביאין בו קרבן עצים. ... ומהו זמן אעי כהניא? זהו שאתה אומר בחמשה עשר בו בני זתוא בן יהודה ועמהם בני הכהנים ולויים וגרים ונתנינם וממזרים ועבדים משחררים וכל מי שטעה בשבטו ובני גונבי עלי ובני קוצעי קציעות ובני שלמי הנטופת.

מה הם גונבי עלי גונבים העלי והבכורים? בימי ירבעם בן נבט שהושיב משמרות שלא יעלו ישראל לרגל והיו הם מעטרין סליהם בתאנים ועלי עץ על כתפיהם. מצאו משמרות ואמרו להם להיכן אתם הולכין? אמרו להם למקום פלוני לעשות צמוקין במכתשת שלפנינו ובעלי שעל כתפנו. הגיעו לירושלם הורידום והניחום לפני המזבח הסלים לבכורים והגוזלות לקיץ המזבח. על דבר זה נכתב להם שם במגלה לדורות.

ומה הן בני גונבי עלי ובני קוצעי קציעות? אלא פעם אחת גזרה מלכות הרשעה שלא יעלו בכורים לירושלם. והושיבו מלכי יון פרדסיות על הדרכים כדרך שהושיב ירבעם בן נבט משמרות על התחומין שלא לעלות לירושלם ולא היה אדם מעשרת השבטים יכול לעלות לירושלם. מה עשו? הכשרים שבאותו הדור ויראי חטא שבאותו הדור הביאו בכורים ונתנום בסלים וחפו אותם בקציעות. ונוטלים את הסלים ועלי על כתפם ועולים. כיון שהגיעו אצל המשמר אמרו להם לירושלם אתם עולים? אמרו להם - לאו אלא לעשות שני פלחי דבלה במכתשת זו שלפנינו ובעלי הלז שעל כתפנו. וכיון שעברו מהם עטרום בסלים והעלום לירושלם.

ומה הן בני שלמי הנטופת? אלא פעם אחת גזרה מלכות הרשעה שמד שלא יביאו עצים למערכה והושיבו מלכי יון פרדסיות על הדרכים כדרך שהושיב ירבעם בן נבט משמרות על התחומין שלא לעלות לירושלם ולא היה אדם אחד מעשרת השבטים יכול לעלות לירושלם. מה עשו הכשרים באותו הדור ויראי חטא שבאותו הדור? היו מביאין שני גזירין ועושים אותם כמין סולמות ומניחים אותם על כתפם ועולים. כיון שהגיעו אצל אותו המשמר אמרו להם לירושלם אתם עולין? אמרו להם לאו אלא להביא שתי גוזלות מן השבך הזה שלפנינו בסולם הזה שעל כתפנו. וכיון שעברו מהם התירו השלבים ופרקום והשליכום מעל כתפם ונטלו הגזירין ועלו לירושלם.¹⁰

לפי שמסרו עצמם על המצוות לכך נכתב להם שם טוב במגלה הזאת וזכר טוב לדורות. ועליהם ועל כיוצא בהם נאמר (משלי י"ז: זכר צדיק לברכה. ועל ירבעם בן נבט וחבריו נאמר (שם) וישם לשערים ירקב... ומה ראו בני זתוא בן יהודה ליטול להם שם טוב וזכר טוב לדורות? אלא שכל הרוצה ליטול את השם יטול וכשעלו בני הגולה ולא מצאו עצים בלשכה עמדו אלו והתנדבו עצים משל עצמם ומסרו אותם לצבור וקרבו מהם קרבנות הצבור. וכך התנו עמהם הנביאים שביניהם שאפילו הלשכה מלאה עצים ואפילו משל צבור יהו אלו מתנדבים עצים זמן הזה ומביאין כל זמן שירצו.

10. The Vilna Gaon commented that a hint in the Torah to this 'broken ladder' can be found on the verse above in Vayikra 6:5 in which the ta'amim on the words עֲלֶיהָ הַכֶּתֶר are דרגא שביב - 'broken ladder'.

ולא יהי קרבן מתקרב אלא משלהם תחלה שנאמר (נחמיה י"ה) וְהִגְדִּילוֹת הַפְּלִגְנוּ עַל-קֶרְבָּן הָעֲצִים הַכְּהֻנִּים הַלְוִיִּם וְהָעַם לְהִבְיֵא לְבֵית אֱלֹהֵינוּ לְבֵית-אֲבוֹתֵינוּ לְעֵתִים מְזֻמְנִים שָׁנָה בְּשָׁנָה לְבַעַר עַל-מִזְבַּח ה' אֱלֹהֵינוּ כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה. דבר אחר שנתמנו להם הרבים ועשאוהו יום טוב. ואומר (עזרא ה') כִּי עָזְרָא הִכִּין לְבָבוֹ לְדָרוֹשׁ אֶת-תּוֹרַת ה' וְלַעֲשׂוֹת וּלְלַמֵּד בְּיִשְׂרָאֵל חֶק וּמִשְׁפָּט.

ואותן הימים אסורים בהספד ובתענית בין משחרב הבית בין שלא חרב. רבי יוסי אומר משחרב הבית מתרין מפני שאבל הוא להם. אמר רבי אלעזר בר צדוק אני הייתי מבני בניו של מנואה בן בנימן ואירע תשעה באב להיות בשבת ודחינוהו עד לאחר השבת והתענינו בו ולא השלמנוהו מפני שיום טוב שלנו היה.

מגילת תענית (ליכטנשטיין) הסכוליון

Megilat Ta'anit describes the mesirut nefesh with which the Jews people managed to bring the wood and the bikurim to the Temple, even in times of persecution. As such, 15 Av was fixed as a special day of celebration during the Temple period¹¹. There is also a debate between the Amoraim if it still has a status of simcha even now, after the churban.¹²

D] TU B'AV: A CRUCIAL MOMENT IN THE CHURBAN

18. 5. Upon this the men of power, with the high priests, as also all the part of the multitude that were desirous of peace, took courage, and seized upon the upper city [Mount Zion] for the seditious part had the lower city and the temple in their power; so they made use of stones and slings perpetually against one another, and threw darts continually on both sides; and sometimes it happened that they made incursions by troops, and fought it out hand to hand, while the seditious were superior in boldness, but the king's soldiers in skill. These last strove chiefly to gain the temple, and to drive those out of it who profaned it; as did the seditious, with Eleazar, besides what they had already, labor to gain the upper city. Thus were there perpetual slaughters on both sides for seven days' time; but neither side would yield up the parts they had seized on.

6. Now the eighth day¹³ was the festival of Xylophory upon which the custom was for every one to bring wood for the altar (that there might never be a want of fuel for that fire which was unquenchable and always burning). Upon that day they excluded the opposite party from the observation of this part of religion. And when they had joined to themselves many of the Sicarii, who crowded in among the weaker people, (that was the name for such robbers as had under their bosoms swords called Sicae,) they grew bolder, and carried their undertaking further; insomuch that the king's soldiers were overpowered by their multitude and boldness; and so they gave way, and were driven out of the upper city by force. The others then set fire to the house of Ananias the high priest, and to the palaces of Agrippa and Bernice; after which they carried the fire to the place where the archives were repositied, and made haste to burn the contracts belonging to their creditors, and thereby to dissolve their obligations for paying their debts. And this was done in order to gain the multitude of those who had been debtors, and that they might persuade the poorer sort to join in their insurrection with safety against the more wealthy so the keepers of the records fled away, and the rest set fire to them. And when they had thus burnt down the nerves of the city, they fell upon their enemies; at which time some of the men of power, and of the high priests, went into the vaults under ground, and concealed themselves, while others fled with the king's soldiers to the upper palace, and shut the gates immediately; among whom were Ananias the high priest, and the ambassadors that had been sent to Agrippa. And now the seditious were contented with the victory they had gotten, and the buildings they had burnt down, and proceeded no further.

Josephus Wars of the Jews Book 2 17:5-6

E] TU B'AV: A MOMENT OF CONSOLATION AND THANKS

• We saw above that Tu B'Av also celebrates the burial of the slain of Beitar as a result of which Chazal added the 4th beracha - *hatov vehameitiv* into the bentching.

19. How can we sensitize ourselves to recognize good? One must first accustom himself not to take anything for granted, to be grateful for every small benefit one receives. Nowadays we are prone to expect one hundred percent satisfaction. And if we receive less than one hundred percent in any area, we feel justified in complaining.
But when he is full and satisfied, he may feel smug and self-sufficient and forget his dependence on Hashem. The Torah explicitly warns of this danger: 'Lest you eat and be satiated and build good houses and settle in them ... and your heart will be haughty and you will forget G-d who took you out of the land of Egypt (Devarim 8:12)

11. Note that in the Dead Sea Scrolls (specifically the Temple Scroll (11Q19) and 4Q365), the wood-offering is presented as a biblical obligation and not one introduced by Nechemia.

12. For an academic perspective on Xylophoria see *The Wood-Offering: The Convolved Evolution of a Halakha in Qumran and Rabbinic Law*. Cana Werman, Ben-Gurion University, in *New Perspectives on Old Texts* (ed. Esther G. Chazon, Betsy Halpern Amaru, and Ruth Clements; Leiden: Brill, 2010), 151–82.

13. Josephus presents Xylophory (which he describes as a festival) as on 14 Av, although some argue that this should read 15 Av.

Therefore the Torah commanded us to acknowledge and appreciate the Source and Cause of our satisfaction. An awareness and recognition of Hakadosh Baruch Hu is only possible through an awareness and recognition of the good one receives in this world. ... And if one fails to recognize the benefits conferred on him by another human being, he will also fail to recognize the ultimate Source of all good.

To drive this lesson home, our Sages added a blessing to bentching to remind us that instead of complaining if the food was not exactly to our taste, we should be thankful for the fact that we had something to eat at all. Likewise, *shidduchim* were arranged on this day - a marriage can exist only if each partner can recognize and acknowledge the small benefits they received from each other rather than complaining about that which is not forthcoming.

Our Sages understood that the fall of Beitar was the final nail in the coffin in the long *galus* that was the follow. They understood that if Jews are not able to have this perspective on life, to be able to appreciate the small goodnesses they receive, the exile will be very depressing, even impossible to bear, and so they instituted the *yom tov* of Tu B'Av in order to bring home this idea.

Rav Zev Leff, Festivals of Life

F] TU B'AV IN HALACHA

20. איתמר, רב ורבי חנינא אמרי: בטלה מגילת תענית, רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי אמרי: לא בטלה מגילת תענית.

ראש השנה יח:

The Amoraim debate whether Megilat Ta'anit is still in force and the celebratory days remain even after the churban.

21. הלכתא בטלה מגילת תענית שכל הימים הכתובים במגילת תענית שלא להתענות בהם מותר להתענות בהם חוץ מבחנוכה ופורים

טור אורח חיים הלכות תענית סימן תקעג

The halacha is that Megilat Ta'anit is NOT in force, other than for Chanuka and Purim.

22. כא בטלה מגילת תענית - הימים שנקבעו לומר על הניסים - אבל יום טוב כגון תשעה באב לא בטלו.

פסקי תוספות תענית פרק א - מאימתי אות כא

The Piskei Tosafot rules that, even though the rest of Megilat Ta'anit is annulled, a Yom Tov such as Tisha B'Av is not!

- Some mefarshim¹⁴ understand that this is obviously a printing error and it should read Tu B'Av!

23. יום שהותרו השבטים לבא זה בזה - פירוש דהיינו י"ט.

תוספות תענית ל: ד"ה יום שהותרו

Tosafot explains that the day is actually a Yom Tov¹⁵.

- *Shemita and Orla*: 15 Av is the last day of the calendar year that one can plant trees in order for the rest of the year to count as Year 1 of Orla. As such, 15 Av (like 15 Shevat) was traditionally a day of planting trees.
- *Shehechiyahu*: Why is there none if Tu B'Av is a Yom Tov? Some mefarshim answer that Hatov Vehametiv in bentching is the replacement and one should say this on 15 Av with more kavana.
- *Fasting*: There is halachic prohibition on fasting¹⁶, even for a chatan and kallah.
- *Learning*: there are minhagim to increase Torah learning in the evenings as the nights grow longer.
- *Tachanun*:

24. נהגו שלא ליפול על פניהם בט"ו באב ... (משנה צרורה - דבגמרא איתא שיהי יום טוב גדול בזמן המקדש).

שולחן ערוך אורח חיים הלכות נשיאת כפים ונפילת אפים סימן קלא סעיף ו

The Shulchan Aruch rules that there is no tachanun on Tu B'Av¹⁷. However, some communities DO say tachanun in the afternoon of Tu B'Av since it is a Yom Tov but there is no keriyat haTorah. However, most communities do not say tachanun on the day or the mincha before.

14. See Ma'areh Cohen.

15. Some of the mefarshim on this Tosafot explain that the multiple reasons for celebration make it a bona fide Yom Tov.

16. Magen Avraham 573:1.

17. Baer Hetiv (131:17) records a minhag of the Austrian Jews not to eat kitniyot on days on which there was no tachanun since this was a food of aveilut.

• *Seuda:*

25. אבל מ"מ נראה לע"ד שהדין אמת דאף למוד בעיין הספרים של תורה שבכתב נמי יש להחשיב הסיוס סעודת מצוה. דהא מצינו דלאו דוקא סיוס מסכת ללמד אלא כל מצוה שנמשכה משך זמן נמי יש שמחה בסיומה, כדאיתא ברשב"ם ב"ב דף קכ"א בטעם רבה ור' יוסף דיר"ט של חמשה עשר באב הוא משום שפוסקין בו מלכרות עצים למערכה לפי שבאותו יום היו משלימין מצוה גדולה כזאת. ואף שלא מצינו חיוב ומצוה לעשות סעודה בחמשה עשר באב ומסתבר דאף בזמנם שגמרו ממש המצוה נמי לא עשו סעודה רק יום טוב בעלמא שלא להתענות, הוא משום דלא היו אנשים מיוחדים שהם עשו כל המצוה אלא זה מעט וזה מעט עד שגמרו והוי הגמר לכלל ישראל בכלל, ולא לכל אחד בפרט. ולכן לא חייבו בסעודה אלא לעשות יום טוב בעלמא לכל ישראל.

שר"ת אגרות משה אורח חיים חלק א סימן קנו
Rav Moshe Feinstein rules that there is no obligation (and never was) to make a seuda on 15 Av.

26. ... לכך עשו אותו מאז יום שמחה.

פירוש המשנה לרמב"ם (רב קאפח) מסכת תענית פרק ד משנה ז
Rav Kapach's translation of the Rambam's commentary on the Mishna reads 'yom simcha'.

27. ... ולפיכך עשו אותו משם והלאה יום משתה וששון.

פירוש המשנה לרמב"ם (דפוס רגיל) מסכת תענית פרק ד משנה ז
But previous translations read 'yom mishteh vesasson', implying a festive meal.

G] TU B'AV IN MYSTICAL THOUGHT - THE CONCEPTION OF THE WORLD

28.

שלפנינו מ"ו באב ישראל עלו במחשבה להתחתן כמלך הכבוד*) על כן יום שהותרו שבמים להתחתן זה בזה וגם יום שהותר שבם בניסין להתחתן היה דוקא ביום הזה (כי הזמן גורם מכראשית, הבן), וכמו כן תקנו בכל שנה בנות ישראל יוצאות במחול משחקים ופי שאין לו אשה יפנה לשם, ונתהווה החיתון לעורר היחוד הקדוש אשר ישראל עלו במחשבת, ועל ידי עליית מחשבתם כביכול נתהווה בריאת עולם, ויהי רצון שלא יאמר מינו דבר שלא כרצונו ג) וכן הוא הענין כמ"ו בשבם שעושיין אותו יום טוב והוא ראש השנה לאילנות (רי"ב ב' א) (הנהגה הוא גם כן ארבעים יום קודם כ"ה אדר), גרסו (כ"ה ב' י) כי האדם עץ השדה, וכבר ידעת פלוגתת ר' אליעזר ור' יהושע (רי"ב י' א) ר' אליעזר מכירא ליה בתשרי נברא העולם ור' יהושע מכירא ליה בניסן,	והנהגה לפי המעשים שהוזכרו בגמרא (שם) יום שהותרו השבמים לבוא זה בזה, ויום שהותר שבם בניסין, הנה יש לומר דלכעבור זה מצוים הווא הוקבע לדורות להתעסק בחיתונים כיום הזה, אבל גם על זה מהראוי לתת לכ' למה דוקא ביום הזה אירעו המעשים הללו שהותרו השבמים והותר בניסין להתחתן, ובודאי לא במקרה נפל הדבר הזה דוקא ביום הזה מ"ו באב ואומר לך את הנראה לעניות דעתי, ודנה ייחיד כ"ט א) בכ"ה כאלול התחלת בריאת העולם, והתחלת בריאת העולם היה כבחינת תואר מלכות בכדי לתקרא מלך כי אין מלך בלא עם, והנה מלכות סוף מעשה במחשבה תחלה, וישראל עלו במחשבה תחלה, (בראשית (י"ד) בראשית א א) בשביל ישראל שנקראו ראשית) אשר המה ימליכוהו והמה יתחתנו ויתחברו למלך הכבוד (על ידי התורה (שם) שנקראת ראשית), והנה אמרו רז"ל (שם ב' א) ארבעים יום קודם יצירת הוולד מכרויזן ברקיע בת פלוני לפלוני וכדומה הלזו ארבעים יום קודם כ"ה אלול הוא זמן

בני יששכר, מאמרי חדשי תמוז ואב, מאמר ד' בתולה במחול

*Just as the moment of conception of the embryo is 40 days before its formation, so too the moment of conception of the world is 40 days before its formation on 25 Elul. This is mirrored by the focus on shidduchim in this world - the moment of planning for the creation of new life.*¹⁸

18. Tu BiShevat is an equivalent moment according to the opinion of R. Yehoshua that the world was created in Nissan. As such, this is also a moment of new beginning and life.
 To download more source sheets and audio shiurim visit www.rabbimanning.com.

- The reasons for Tu B'Av are also connected to the tragedies of Tisha B'Av
 - end of death in desert = sin of spies
 - removal of barriers to Yerushalayim = destruction of 1st Temple
 - allowance to bury dead of Beitar = destruction of Beitar

29. וזה הטעם הוא שורש כל הטעמים מכל האמוראים הזכרים, כי כל הטעמים הולכים וסובבים על קוטב אחד, שנתבטלו הקיטרוגים רעים מישראל. וזהו תבר מגל - שנתבטלו כל הקיטרוגים ונשתברו כל הכעסים. ומזה העת התחיל הש"י לנהג עם ישראל במדות אהבה.

מי השילוח א' תענית ל:

The Ishbitzer understand that the 'smashing of the sickle' represents the end of God's anger to the Jewish people. So too, all the commemorations of Tu B'Av represent the return of God's love to Klal Yisrael.

30. והוא הוא יו"ט לישראל כשאין זיניהם קחאם ושנאם ותחרות ... רמז כי אות ה"ו צל"ף זיית הוא אות ס' שהוא עגול סביב ואין בו ראש וסוף והוא זחינת המוחל והוא היו"ט הגדול לישראל ...

בני יששכר, מאמרי חדשי תמוז ואב, מאמר ד' בתולה במחול

The 15th letter is samech - representing the circle of equality of the Jewish people, without jealousy or enmity.

- Clearly Tu B'Av is focused on unity:
 - intermarriage of tribes = unity of Klal Yisrael/man and wife
 - admission of Binyamin = unity of Klal Yisrael/man and wife
 - end of death in desert = unity of Klal Yisrael/Moshe and God
 - removal of barriers to Yerushalayim = unity of Klal Yisrael
 - allowance to bury dead of Beitar = unity of Klal Yisrael and God
 - end of cutting of the wood = burial of hatchet/fire which joins God and Jewish people

31. וזהו בחינת לא היו ימים טובים לישראל פחמשה עשר באב ויחוס הכפורים. כי שניהם בחינה אחת. כי ט"ו באב הוא בחינת התקון וההמתקה של תשעה באב. כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, שבתשעה באב היתה הגזרה של מתי מדבר, שאז היו מותים בכל שנה במדבר, ובט"ו באב פסקו מתי מדבר. נמצא, שט"ו באב הוא בחינת התקון וההמתקה של תשעה באב. ועל-כן הוא בחינת יום הכפורים כי קשזוכין בתשעה באב להתעורר בתשובה על-ידי שרואין גדל וירדתו ומאמינים ששם דיקא נסתגר ונעלם השם יתברך בעצמו. על-ידי-זה זוכין לבחינת תשובה, לבחינת יום הכפורים שאז עולין לשם באמת ונמתק הכל כנ"ל. ועל-כן ט"ו באב, שהוא ההמתקה והתקון של תשעה באב ויום הכפורים הם בחינה אחת כנ"ל. וזהו שבהם בנות ישראל יוצאות וכו' ואמרות בחור שא נא עיניך וכו' ... הינו שאז דיקא בט"ו באב ויום הכפורים, אז הוא בחינת החתון דקדשה, כי החתנה והנשואין דקדשה נמשך מבחינת קדש קדשים כנ"ל.

ליקוטי הלכות ר' נתן מברסלב הילכות גיטין 1:22:3

In the thought of R. Natan of Breslow, Tu B'Av is a direct tikun for Tisha B'Av.

32. ונראה שה' החג ז' ימים מט"ב עד ט"ו באב. וי"ל שזה שלמדו (מ"ק כ'): לאבילות ז' דכתיב (עמוס ח-י) וְהִפְכִּיתִי חַגֵיכֶם לְאֵבֶל - מה חג ז' אף אבילות ז'. ... שלמדו בגמ' דידן מדכתיב חגיכם לאבל דהיינו מה שהיה להם ט"ב לחג ז' ימים בזמן הבית ואמר הנביא שע"י החורבן והפכתי חגיכם לאבל ולמדו מזה אבילות ז'.

פרי צדיק ט"ו באב 1

R. Tzadok HaCohen sees Tu B'Av as the 7th day of a future festival which will run from 9 Av!

H] TU B'AV IN MUSSAR: THE BEGINNING OF THE YAMIM NORA'IM

- Many of the ba'alei mussar see Tu B'Av as the very beginning of the teshuva process of Elul and the Yamim Nora'im.
- Some have a minhag to start writing/saying *ketiva vechatima tova* from 15 Av¹⁹.
- Some see a hint in the verse (Devarim 29:10) מִיָּמֵינוּ עַד שָׁאֵב מִיָּמֵינוּ (מחטיב עציף) to the period from Tu B'Av (מחטיב עציף) to Hoshana Rabba (שאב מיימיק).
- Those people who have a custom to fast 40 fasts before Yom Kippur start after 15 Av.

19. כתיבה וחתימה טובה has the gematira 928 which is also חמשה עשר באב.

I] TU B'AV: 20TH CENTURY REVIVALS

I1] POLAND: BEIS YA'AKOV - TU B'AV AS A WOMEN'S CELEBRATION

33. Tu Be'Av, it turns out, may have been first revived in the modern period neither by modern Zionists celebrating romance nor by Orthodox organizations praying for "shidduchim." The Bais Yaakov Journal Issue 4, year 3 (1926) reports that the summer of 1926 saw local celebrations of Tu Be'Av throughout Poland. The newspaper describes the numerous correspondents who wrote in to the office of the Bnos (the youth movement associated with the Agudah and Bais Yaakov) to report on how they had celebrated the day and to express "the outpouring of joy awakened by the revival of this traditional historical women's holiday."

That this was not a one-time occurrence in 1926 but a regular feature of Bnos and Bais Yaakov life is evident from other writings, including by Sarah Schenirer, detailing how this old-new holiday might be celebrated, and clarifying its meaning for the Bais Yaakov movement. One participant in a Tu Be'Av ritual led by Sarah Schenirer herself provided a rich description of the 1932 celebration in the woods of Skawa, a village thirty miles south of Krakow where the seminary students were spending the last summer before they left for their assigned teaching posts.

The celebration of Tu Be'Av, in Hodo Movshowitz's retelling, involved a moonlight hike in the woods, with 115 students and teachers walking hand-in-hand behind their leader and guide, Sarah Schenirer. After some difficulties, a bonfire is lit, and a student gives a talk, followed by Sarah Schenirer, and then the girls and women rapturously and prayerfully sing and dance, an experience of great mystical meaning.

Tu Be'Av was revived in Bais Yaakov as a "traditional historical women's holiday"; the student who spoke to the group around the bonfire explained its meaning, according to the description, as "the holiday that belongs to us, to young Jewish women." The ecstatic dancing was done not before the eyes of prospective mates, as in the Mishnah, but rather, Movshowitz stresses, with no one watching. Tu Be'Av was celebrated in Poland by Orthodox Jewish girls and women, alone in the woods with their God, their guide, and each other.

Below is the article that appeared in the 1932 issue of the Bais Yaakov Journal, translated by Frieda Vizel.

Tu Be'av 1932 in Skawa, written by Hoda Movshowitz [Nowogródek, Yiddish Navordok] Teacher in Sokolov

Evening. The sun is about to set. It is already on the other side of the linden trees. (Yes, the trees of Skawa, you will remain in our memory for a long time!) And suddenly it occurs to me: why does the sun hide behind these giant trees every day before it sets? Does it hide behind these enormous trees to prevent people from seeing the last few moments of its day? Maybe it doesn't want people to see the the misdeeds it has witnessed—is that why it reddens so with shame, and hides its face among the enormous trees?

But I can't be lost in thought for long. The sound of some exalted mood reaches my ears and rouses me from my speculations. All the seminary girls are standing in front of the villa, ready for our excursion. We count a hundred and fifteen, and I too am among them. And so we set out.

Frau Schenirer at the head. One hundred and fifteen of us go step by step, hand in hand, along the path, Frau Schenirer first among us, our guide. Our hearts beating with extraordinary joy, we follow in the steps of our leader and flag-bearer. The sun is already completely gone. A star-speckled sky is above us. The glow of the moon illuminates our path.

And we walk and walk, but to where? Our great leader is before us, and we follow her lead. Finally, we reach a forest. It's pitch dark all around. The trees obstruct even the bright glow of the moon.

Suddenly, the center of our group lights up. "Campfire!" we pass the word from ear to ear. A flash of light, and then it's pitch dark again. Something over there doesn't want to burn. The bonfire doesn't want to start. Our teachers busy themselves with it, to no avail. Some of us despair, but not those in charge of lighting fire, who keep on working with their bundle of twigs. They work with all their energy, lying flat on the ground with their faces close to the spot where a tiny spark still flickers. There they add a bit of their own life force and, finally, they're successful and the fire catches.

Soon a large fire is burning in the center of our circle, almost like the Jewish fire which we kept burning for so long, deep in our hearts. It's quiet. No one dares to speak out loud, to break the silence, to interfere with what we are all feeling. Who? Every one of us! Because we are all experiencing something tremendous—you can see it in our eyes. . .

And then someone does break the silence. Who speaks? One of the students, who begins to give a talk. She speaks and each of her words rings out and is echoed back by the trees. She speaks of the meaning of the fifteenth day of the month of Av, about the young Jewish women. The mood is serious, even sad, as she finishes.

Again a silence lasts for a long time. From time to time we hear the crackle of the burning twigs. And suddenly we hear the voice of Frau Schenirer. All eyes are now focused in one direction, and with great anticipation we listen to the words of our great leader.

Her eyes and the features of her face are sunken in the firelight, but her voice rings out: "And the fire upon the altar shall be kept burning thereby, it shall not go out; and the priest shall kindle wood on it every morning; and he shall lay the burnt-offering in order upon it, and shall make smoke thereon the fat of the peace-offerings" [Leviticus, 6: 5]. And she draws a picture to help us understand what this means. In the desert among the camps of Israel, the tribe of the Levites, and in their midst the tabernacle and the altar on which a fire burns that may never go out. This fire was sent by God himself to the altar. So was this divine fire not all that was needed to burn the sacrifices? But no, every morning the priest would add some wood. The divine fire can only burn for us when we have such divine priests who guard it, who feed the fire without cease, who add firewood without tiring of it. Only then can we be sure that the fire will always burn on our altar. And then, no power in the world can extinguish it.

And after a short silence her voice rings out again. "Many waters cannot extinguish love" [Song of Songs, 8:7]. Every person has within herself an altar. The heart of each person is a temple, and the fire that burns of its altar is the "Fear of God" and "Love of God". God starts off this fire on our altar. But we have to guard this spark, to blow on it again and again, without tiring.

And again there is silence. All eyes are turned to the fire. Meanwhile it burns; dry twigs flame out on the ground. Our eyes are burning, too, and maybe something else as well, something invisible, in a secret place, a small and hidden flickering flame. No question about it — each and every one of us knows this about herself, without the slightest doubt. And suddenly we hear again the familiar voice, "Let the children sing!"

And so we sing. Suddenly we are so overcome with the urge to sing that no power in the world can stop us. "There is none like our God!" We sing. Quietly at first, and then louder and louder and from the middle of that song, the tune of a deep prayer rings out:

"Cleanse our hearts so we can serve you in truth!" And ever more beautiful and stronger grows the song, until we are no longer singing — this is a fervent prayer! And it continues for another minute or two, until some extraordinary longing overcomes our soul, and out of our hearts tear the words "Next year in Jerusalem"

The tune grows stronger, more emotional, more prayerful. The fire in our eyes grows brighter, more radiant. We add wood to the fire and the flames leap up. We can no longer sit still, we rise. Everyone wants to dance. And so we dance. Alongside us dances our leader, Frau Schenirer. Hand in hand with us, together. We dance, we can no longer see anything before our eyes. Our eyes close, our souls pine for something, everything around us disappears. It is so good... Our feet dance of their own accord. And so we dance, strong, stronger, even stronger still.

The dancing lasts for a long, long time, and still dancing we return from the woods. And still we dance. We dance as we accompany Frau Schenirer home, and only later do we ourselves go to sleep.

That was the fifteenth of Av, 1932, in Skawa. A year has already passed since then. We have dispersed, each to her own way. But did the bonds we forged then slacken? No, a thousand times no!

We hold each other by the hand, united in one organization, united just as we were then, as we danced out of the woods with no one seeing us. We are each and every one of us deeply connected with the rest, even as each of us works in our own circle.

Did Bais Yaakov and Sarah Schenirer Revive Tu Be'Av?, Naomi Seidman, August 1, 2020²⁰

12] ISRAEL: SECULAR KIBBUTZ - WOMEN'S DANCING

34. There isn't much documentation of people actually observing Tu B'Av again until the early twentieth century, when Jews in both Europe and Palestine began trying to revive it. Members of the early Bais Yaakov movement, a revolutionary Jewish women's education movement that has since been adopted into mainstream Orthodox Judaism, have written about Tu B'Av celebrations in the 1920s and 1930s throughout Poland, calling it a "historical women's holiday." During these celebrations, students and teachers would hike into the woods, light bonfires, and, as is described in the Mishnah, sing and dance together. Unlike the description in the Mishnah, these Tu B'Av celebrations were unrelated to matchmaking and had no male onlookers; those present emphasized them being about female participants connecting with each other.

At around the same time, some Jews living in Palestine also attempted to establish yearly Tu B'Av celebrations. In 1925, several kibbutzim held Tu B'Av festivals for young women, where participants similarly tried to celebrate it as it was originally described. These celebrations were relatively unpopular and didn't gain much momentum. In the 1990s, however, Tu B'Av began to be promoted in Israel as an equivalent to Valentine's Day, and that's when it started to catch on.

Tu B'Av is More than "Jewish Valentine's Day", Catherine Horowitz, August 9, 2022²¹

20. <https://thebaisyaakovproject.religion.utoronto.ca/did-bais-yaakov-and-sarah-schenirer-revive-tu-beav/>. See also <https://blog.nli.org.il/en/bais-yaakov-tu-bav/> for a more recent version of that article

21. <https://jwa.org/blog/tu-bav-much-more-jewish-valentines-day>